

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Johannes Dietrich (C-422/19), Norbert Häring (C-423/19) / Hessischer Rundfunk

(Sprawy połączone C-422/19 i C-423/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka gospodarcza i pieniężna – Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 lit. c) TFUE – Polityka pieniężna – Wylączna kompetencja Unii – Artykuł 128 ust. 1 TFUE – Protokół (nr 4) w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego – Artykuł 16 akapit pierwszy – Pojęcie „prawnego środka płatniczego” – Skutki – Obowiązek przyjmowania banknotów denominowanych w euro – Rozporządzenie (WE) nr 974/98 – Możliwość wprowadzenia przez państwa członkowskie ograniczeń w odniesieniu do płatności dokonywanych przy użyciu banknotów i monet denominowanych w euro – Warunki – Przepisy kraju związkowego wykluczające uiszczenie w gotówce składki abonamentowej na rzecz regionalnego podmiotu prawa publicznego rozpowszechniającego programy radiowe i telewizyjne]

(2021/C 88/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Johannes Dietrich (C-422/19), Norbert Häring (C-423/19)

Strona przeciwna: Hessischer Rundfunk

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 TFUE w związku z art. 3 ust. 1 lit. c) TFUE, art. 128 ust. 1 TFUE, art. 133 TFUE i art. 16 akapit pierwszy zdanie trzecie Protokołu (nr 4) w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że – niezależnie od skorzystania przez Unię z przysługującej jej wyłącznej kompetencji w dziedzinie polityki pieniężnej w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro – przepis ten stoi na przeszkodzie przyjmowaniu przez państwa członkowskie przepisu, który ze względu na swój cel i swoją treść przesądza o posiadaniu przez banknoty denominowane w euro statusu prawnego środka płatniczego. Nie stoi on natomiast na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie, w ramach wykonywania przez nie jego własnej kompetencji, takiej jak organizacja jego administracji publicznej, przepisu, który zobowiązuje tę administrację do przyjmowania zapłaty w gotówce w ramach wykonywania nałożonych przez nią zobowiązań pieniężnych.
- 2) Artykuł 128 ust. 1 zdanie trzecie TFUE, art. 16 akapit pierwszy zdanie trzecie Protokołu (nr 4) w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, a także art. 10 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza możliwość wykonania zobowiązania pieniężnego nałożonego przez organy publiczne poprzez zapłatę banknotami denominowanymi w euro, pod warunkiem że, po pierwsze, uregulowania te nie mają na celu przesądzenia o posiadaniu przez te banknoty statusu prawnego środka płatniczego ani owym przesądzeniem nie skutkują, po drugie, że nie prowadzi ono do zanegowania – de iure lub de facto – statusu tych banknotów jako prawnego środka płatniczego, w szczególności poprzez zakwestionowanie możliwości wykonania co do zasady zobowiązania pieniężnego za pomocą takiej gotówki, po trzecie, że zostało ono przyjęte z uwagi na względy interesu publicznego, po czwarte, że wynikające z tego uregulowania ograniczenie możliwości dokonywania zapłaty w gotówce jest zdatne do realizacji zamierzonych celów interesu publicznego i, po piąte, nie wykracza poza to, co konieczne do ich realizacji, co oznacza, że wykonanie zobowiązania pieniężnego będzie możliwe za pomocą innych dostępnych prawnych środków płatniczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.